

Térey János

PÁRIZS KÖRNYÉKI LEONINUSOK

Majd ama józan idényvég megszüli párizsi békéd;
 Pár maradék dokument őrzi a régi himent:
 KÉT MALOM UTCA 17. Mert Budapest biz' a legvég,
 Bölcs Duna, esteli pír, tonna silány szuvenir.
 Gyűjtögetőcske filiszter, lajstromod árva regiszter.
 Mennyi uborkaszazon! Hány szigorú liezon!
 „Párizs: a rue Vaugirard-on féktelenül vacsorázom.
 Túl vajszinü a táj, semmi valódi truváj,
 Közszolgálati líra. Köpök a szajnai pírra,
 Hess, ifjonti, heveny, piktori gerjedelem!
 Bezzeg a berlini esték!... Mintha bizony hazamennék;
 Rendben tart a szigor. Berlin a krózsusi kor,
 Párizs a műselyem éve, Berlin a test nevelése.
 Drága segédegyenes, eltartóm, a kegyes.
 Buda a rögtönítélet, Pest az a fröccsen az élet,
 Nézem a sárga plafont, távol a grozniji front.
 Pest az a bonbon a szájban, csonkahazában az áram,
 Ékes verbum, amit raggal kent föl a hit.
 Így trianonkodom éppen, Vág utcám közepében,
 Rejti a régi himent pár maradék dokument.”

Pierre Reverdy

A HALÁL FOGADÓÓRÁI

Szökik a nap
 Szakadozik a háló
 Szél surran át a szárny alatt
 Földre csap
 A levegőben suttogás
 A fa inkább látnivaló
 Az út meg inkább hallani
 Az égen pók szalad
 A nap lepuffan a földre
 Éjszaka látni sok bolygót mely már halott
 Mind a hálóba hullnak
 Ezernyi csillag
 Hold dűnnyög nekik altatót

SZOBABELSŐ

Tenyerek kelyhében szikra-parány
Nevetés-szilánkokkal teli a fakult paraván
S a párkányra téve
Tompán csendül a még teli pohár
Mint szellőkés ront be az árny
 Mind eltűnnek az ajtók
A szétszakadt ég a szőnyegre terül
Behúzott függöny fehér lepel
 Kibontott fekete haj
Mert a szoba kiürült már
Az idő is letelt

A LÉLEK SAJÁTOS FORTÉLYAI

A szemben és a fülben
 egyazon léghuzat
 Virrasztó éjjeli lámpa
Álom vízszintes rétegei alatt
 mikor előbújnak az arcok
 tető alól a kakas közömbösen hívogat
gipsztörmelék-lapok válnak le sorra
 vonalak legyezője bomlik fals reggel küszöbén
Ám hogy visszatáljunk e rejtély révén a rendhez
 Még a szem belső világa is hiányzik
A valóság kilapul egy sarokban
 hol élek szöglete egy'állatot eltipor
 Láthatár hangja nem szól
 nincs út a szalma alatt
Sem szájunk szélén egy nedves homokszem
Tenyerünkben pedig
Mezítlen kerten elillanó falon
 átkelő jégtáblák simogatása
Zenekar visszhangtalan menekülése
 Bágyadt az ágy

VERS

Hull a hó ma
 Fejem felett
 Szürke az ég a tető ottrekedt
 Ha már este lett
 Hová lesz az árnyék mely most követ
 Ki lesz gazdája este
 Egy csillag vagy egy fecske
 Egy barna asszony
 S a hold van
 Az ablak-sarokban
 Odaát
 Halad el valaki engem meg se lát
 Nézem amint forognak a rácsok
 Majdnem kihúnyt tűzben csillanások
 Csak nekem
 Ám ahova megyek ott halálos hideg leszen

Lackfi János fordításai

Gion Nándor

TISZTULÁS CSERÉPSÍPPAL

Időnként visszatérnek ifjúkori írásaim szereplői, és leginkább kellemetlenségeket okoznak, de ezért kizárólag magamat okolhatom, nem elsősorban a kinyomtatott írások miatt, hanem azért, mert túl sokat beszéltem róluk, esetenként dicsekedtem is, felelőtlenül azonosítottam valós személyeket irodalmi hősökkel, így aztán begyűjtöttem néhány felesleges ellenséget, de ami még rosszabb, elég sok terhes barátot is. Ezek közé tartozik Kökény Dénes, akit barátai Diegónak szólítanak. Őt valamikor a hetvenes évek legvégén ismertem meg Bácska legközepén, egy szép füves réten egy majálison. Sok ember gyűlt ott össze, mindenfelé tüzek égtek, és hús sercegett, a frissen sült hús mellé bort és sört ittunk, igen jó volt a hangulat, és akkor még feltűnt négy hosszú hajjú lovas suhanc is, akik tovább színesítették a derűs képet, Diego vezette a lovasokat, véletlenül a mi tűzrakásunknál álltak meg, intettünk nekik, leszálltak a lovacról, hússal és borral kínáltuk őket, kezdtünk összebarátkozni, megtudtam róluk, hogy hárman közülük betanított munkások a láncgyárban, Diego pedig boltossegéd, mindannyian már gyermekkoruk óta lovagolnak, persze főleg igáslovakon, melyeket ismerős földművelőktől kérnek kölcsön, de így is szép az élet, különösen ünnepnapokon és hétvé-